

SCRISOARE DE INTENȚIE

Numele și prenumele *Ene-Butnariu Sabrina*

Filiala *București a OAR*

Funcția pentru care candidez *Membru în Consiliul Național OAR*

Am deținut funcții în foruri de conducere sau comisii*:

1. La Filiala București, funcția de __ în perioada __ și cea mai importantă realizare a fost __
2. La Ordinul Arhitecților din România funcția de __ în perioada __ și cea mai importantă realizare a fost __
3. Nu am deținut nicio funcție (se bifează prin încercuirea numărului)

Motivele pentru care candidez și ce mă recomandă:

Candidez pentru că, după peste 12 ani de practică, overtime-urile constante pe care le tolerez din pasiune pentru meserie vin prea puțin din procesul creativ și prea mult din timpul pierdut în birocratie, în legislații nearmonizate, în relații complicate cu autorități, clienți sau alți stakeholderi care se așteaptă ca arhitectul să rezolve orice, indiferent dacă intră sau nu în sarcina lui. În alte cazuri, arhitectul ajunge să fie ținut la marginea proiectului și readus în discuție doar când e nevoie de el la recepție.

Schimbarea status quo-ului trebuie să pornească de la diagnosticarea lucidă a simptomelor malade care parazitează profesia de arhitect: de la relația cu autoritățile, distanța dintre școală și realitatea practicii, lipsa de solidaritate în breaslă dar și incapacitatea de a stabili filtre care să consolideze prestigiul meseriei prin eliminarea concurenței neloiale, a semnăturilor de complezență etc.

Obiectivele pe care le am în vedere, dacă voi fi ales/aleasă

Îmbunătățirea relației cu autoritățile astfel încât arhitectul să nu mai fie lăsat singur să navigheze un sistem adesea neclar, contradictoriu și ineficient

Apropierea formării academice de realitatea profesiei. Poate fi amuzant că un arhitect de 50 de ani și un absolvent de 25 de ani pot decoperi instant experiența comună a facultății — aceleași materii, aceleași evaluări, uneori chiar aceiași profesori. Dar, în fond, e și descurajant că într-un sfert de secol paradigma de predare a rămas aproape inertă, în timp ce realitatea profesiei se schimbă de la an la an.

Coeziune și solidaritate în cadrul breslei. Profesia are de pierdut din propria ei fragmentare: între practicieni și mediul academic, între generații, între birouri concurente, ajungem prea des să ne consumăm energia unii împotriva altora, în loc să ne concentrăm pe problemele externe care ne afectează pe toți. Dar în același timp, cred că orice discuție despre apărarea profesiei trebuie să pornească și din interiorul ei. E greu să cerem respect și prestigiu din exterior dacă nu există suficientă fermitate și față de practicile care ne trag în jos din interior. OAR nu poate apăra membrii dacă tolerăm semnături de complezență, concurență neloială sau proiecte care, prin calitatea lor, discreditează întreaga breaslă. OAR trebuie să fie atât un scut extern, cât și un filtru intern corect.

Activitățile concrete pe care intenționez să le propun și/sau realizez
pentru atingerea obiectivelor propuse

Pentru fiecare dintre problemele semnalate mai sus pot fi create grupuri de lucru dedicate, care să evalueze și să propună soluții concrete. Spre exemplu, în relația cu autoritățile, OAR poate interveni pe mai multe paliere: prin crearea unei secțiuni dedicate procesului de avizare, în care să centralizeze și să actualizeze periodic, pentru fiecare tip de aviz, informațiile pe care arhitecții le caută acum pe forumuri. Sunt instituții care nu și-au actualizat site-urile de ani de zile, iar fiecare arhitect ajunge să afle la ghișeu ce formular, opis sau procedură s-a schimbat între timp. OAR ar putea avea un rol mai activ atât în diseminarea informațiilor, cât și în maparea blocajelor și în negocierea unor proceduri simplificate. Spre exemplu, este absurd ca o casă P+1 într-un cartier cu un regim de înălțime mai mare să aștepte un an de zile pentru a prinde un loc la programarea depunerii dosarului pentru avizul aeronautic. Nu orice filtru birocratic înseamnă protejarea calității arhitecturii, iar OAR ar trebui să fie una dintre vocile cele mai avizate în găsirea echilibrului corect între exigență și eficiență. Ideal ar fi să tindem spre o societate în care arhitecții să fie uniți nu de suferințe comune, ci de privilegiul de a practica meseria de care sunt pasionați.

Data

05.05.2026

Semnătura

Parafa

* indiferent dacă este comisie aleasă sau numită

